

פעמיים הייתי חצי מת אסמים

אבי בשיא הקאריירה
2.5 מיליון לטר

(המשך מעמוד 45)

טובלב שהצלחה הייתה את חיינו. אחי רי שהסתבך עם החוק הגרמני וישב בבית המעצר הידוע לשימצה, "שטדל-היים" במשך חודש ימים כשגופו דואב ומשווע לסם, הוא הצליח בכוח רצון בלתי-רגיל להתגבר על עצמו והתחיל להאמין כי יום אחד ייגמל. הוא החליט שאם יצליח להיגמל, הוא יקדיש את חיינו לגמילה אחריים, והוא אכן הצליח. אבי עופרים הסכים להעניק לי את הראיון כדי להרתיע צעירים מלהתמכר לסמים, "שרק לא יחשוב שאני שחצן", ואמר לי אבי עופרים, "חייתי כמו פופ סטאר, וכשאני מספר על החתיכות בחיי אני לא בא להשוויץ. אני מספר על אורח חיים, על סגנון חיים. נורא חשוב לי, הוא אומר, "שתכתבי שאני מאוד קשור למיטתה שלי, ואני בא לכאן כל כמה חודשים לא רק בגלל השמש, אלא בעיקר בגלל האמא שלי ובגלל אחי ואחותי".

כיצד התגננה צמד העופרים לגרמניה?

ב-1962 יצאנו לייצג את ישראל בתחרות יוקרתית ברומא. מייד לאחר מכן ייצגנו את ישראל בפסטיבל זמר בפולין, שם פגש אותנו מנהל רדיו שווייץ ריצע לנו תוכנית. החלטנו להשאר שנה שנתיים באירופה. באנו לשווייץ שרפנו המון כסף, אולי 15 אלף דולר, ואז אמרתי לאתי, שאם אנחנו חוזרים לארץ אז רק מלאי הצלחה. ב-1963 אתי ייצגה את שווייץ באירופה ואני ליוויתי אותה. היא זכתה במקום הראשון, אבל החליפו נקודות והיא זכתה רק במקום השני. היה סקני דאל ופיתאום כולם הכירו אותנו. ואז הייתה לנו אפשרות לחתום על חוזה עם חברת מרקורי האמריקאית או עם פיליפס הגרמנית. פיליפס הייתה יותר זריזה ממרקורי ולי היה מין דחף פנימי לנסוע לגרמניה. לימדו אותנו בארץ לאהוב גרמנים ובא לי לנסוע ולראות את המפלצות מקרוב.

מה היה מעמדם בארץ? היינו בפיסגה עם להיט כמו אהובי יבנה לי בית.

מתי הכחנת בקוד הכלתי רגיל של אסתר עופרים?

עוד בחיפה. העופרים המקוריים היינו שמוליק קראוס ואני. כשהכרתי את אחי החלטנו להקים שלישייה. אבי נפטר וי אחי תחתנו. אמרתי לשמוליק כי אחי שאנחנו עוד נהיה מספר אחד ברצף! שמוליק ניגן בגיטארה, אתי שרה ואני תופתלי. ניגנתי באקורדיון והופעתי בחיקויים. רצינו לחלק את הרווחים

שווה בשווה, אבל שמוליק התנגד. הוא רצה ארבעים אחוז ואני לא הסכמתי. והוא עזב. החלטתי שאני ואני נהיה צמד. למדתי לנגן על הגיטארה את השירים ששרנו. כמו הסלע האדום וירבן עוויה.

ספר לי על ההצלחה שלכם בגרמניה.

קיבלנו המון הצעות להופיע. בתחילה לא רצו אותי אלא רק את אסתר. כי הכירו אותה מהאירופיון. אחר כך הוסיפו פגענו ביחד בתוכנית חיה. במקום שיר אחד שרנו שלושה, ובין לילה כל גרמניה הכירה אותנו. עדיין גרנו בשווייץ ואני זוכר שער של העולם הזה משנת 1965 עם תמונה של ריקה זראי וכתובת אדומה: הן מביישות את המדינה! כפי נים הייתה כתבה עם תמונה של אסתר. איך הרגשתם כשקראתם את הכתבה וידעתם שבארץ לא מפרי גנים לכם?

הרגשנו חרא. בארץ קיבלו שילומים מגרמניה ונסעו בפולקסוואגנים אבל עלינו גרו ירדו. ההרמימו אותנו; לא השמיעו אותנו בקול ישראל, פשוט התעלמו מי קיומנו.

איך השפיע עליכם החרם שז"ק ישראל והעובדה שבארץ נחשבתם כמוקצים מחמת מיאוס?

השפיע עלינו נורא. ישראל היא בכל זאת הבית. אכלנו אותה. למעשה עשינו בלי לחשוב על זה בכלל. שירות עצום למדינה. הפכנו לאגדה. עד היום אנחנו אגדה. או יותר נכון: אז עשינו היסטוריה והיום אנחנו אגדה. תחשבי על זוג ישראלי צעיר ויפה ששר בעיברית ומשגע את כל גרמניה. כולם ידעו ש אנחנו באים מהארץ. ייצגנו את הישראלי היפה.

לעומת היהודי הקאריירה? כן! פיתאום יצא ישראלי יפה ורענן, ולא יהודי מכופף. עשינו שירות עצום, ולא השמיעו אותנו ברדיו. אתי הייתה בשוק. היא בחורה מאוד-מאוד רגישה. וגם אני, למרות שאני נראה כזה בריא, אני מאוד רגיש. אבל אני, שלא כמה. אמרתי לעצמי: הכל יסתדר, לא צריך לדחוף. יבוא יום והכל יבוא על מקומו בשלום.

ובמשך כל התקופה בה הייתם מוחרמים המשכתם לבקר בישראל?

כל הזמן באנו. מי הסיר את החרם לבסוף? מיסטר זינויני הדרך. השיף? לא. זה שכתב את הספר, דן בן-אמוץ. היה לו ערב ראיונות ובאמצעות ראיון איתנו נפתח העסק. אני מכבד את אלה שלא רוצים לנסוע לגרמניה וסולדים מ הגרמנים. כל הכבוד, אבל נא להביא בחשבון שגרמניה היא מדינה שעוזה לנו ולא רק על ידי שילומים.

במשך כל השנים בהן אתם חי בגרמניה, האם ביקרת אי פעם במחנות ריכוז?

לא. אני רגיש לדברים האלה. לא יכול לראות אותם בעיניים. קראתי על הנושא ואני מכיר אותו על בוריו. הצצתי יותר מפעם בחיין קאמפף, תראי, רוב בני משפחתי הושמדו במחנות ריכוז. אני טוען שאם לבן אדם יש איושה ערך עצמי הוא חייב לסלוח. לא לש"כ כוח אבל לסלוח. אם אין סליחה אין הברה אנושית.

זה נשמע כמו תירוץ.

לא. אני חי בצורה כזו. אנשים אומרים שאני יותר מדי ליבראלי, אבל זה לא שייך. אם אייפשהו לסלוח, מדוע לקחו שילומים? מדוע התוצרת הגרמנית כל כך פופולרית בארץ? מדוע מקיימים יחסים דיפלומטיים? מדוע יאהן שטראוס היה כל כך פופולארי בארץ? אני זוכר שפעם, בראיון לעתון גרמני, שאלו אותי למה אני נוסע במכונית יגואר. עניתי בהומור שאני נוסע במכונית ג'יפ כי היא מכונית יהודית - תסתכלו על האף. בארץ כימעט אכלו אותי.

כשהתחלנו לכבוש את אנגליה ומכרנו שישה מיליון תקליטים של סינדרלה וקפלה, לא השמיעו אותנו בארץ אפילו פעם אחת. מי שרצה לשמוע אותנו היה צריך להקשיב למצעדי הפזמונים של ירדן ושל לבנון. ברדיו רמאללה היינו שבועות בראש מיצעד הפזמונים אבל בארץ - שום דבר.

בתקופה שבה הוחרמתם בארץ, כיצד התפתחה הקאריירה שלכם בגרמניה?

היה לנו תקליט בשם שיר העולם. ש-

את האל-אס-די הראשון שלי לקחתי בדירוחו של הרב מרדכי פופיק ארנון

יצא לאור בגרמניה. שם שרנו בשבע שפות. הרבה שירים בעברית, ואף לא שיר אחד בגרמנית. השירים של זעירא, למשל, נמכרו במיליונים. אז עדיין גרנו בשווייץ.

ב-1968 עברנו לניו-יורק. עשינו סירבוב הופעות ואחר-כך עברנו ללונדון, שם גרנו עד 1969. הפכנו להיות מספר אחד באירופה. כל חטאנו היה בזה שנסענו לאירופה, קיבלנו חוזה והצלחנו. אני חייב שגורא קינאו בנו בארץ. קנאה היא מחלה בדיוק כמו חזרת או התקררות. זוהי מחלה יהודית שבארץ קיבלה מי מדים של סטריאו.

כיצד השפיעה עליכם ההצעה באופן אישי?

איבדנו כל יחס לכסף. היינו מרוויחים כ-25 אלף דולר אלה מארק שזה כמו 50 אלף דולר או כמו שניים וחצי מיליון לירות של היום, לקונצרט. כשר מרוויחים כל-כך הרבה כסף, הבן-אדם לא יודע מה קורה איתו. אני בחתי מחיפה, בגיל 20 נפטר אבי, ואני הפכתי לראש משפחה ופירנסתי חמישה אנשים. ופתאום נופל עלי מבול של כסף! גרנו

אכלתי אחה במליונים. חילקתי לכל אחד דירות ומכוניות בהשפעת הסמים.

הייתי מלך. באותה תקופה גם התחלתי להשמין. היו לי חיים מופרעים לחלוטין. היה לי כלב קולי בשם מויישה שנסע רק ברולט רווייס, בשום פנים לא הסכים להיכנס לתוך היגואר. כל דוגמנית שהגיעה למינכן עברה לפחות יומיים-שלושה בבית שלי. לבשתי או שמלות לבנות ארוכות, כות. היה לי שיער ארוך וזקן והייתי מדבר עם אלוהים בעברית. לפני חדר המיטות שלי היה חדר מדיטציה ומי שהגיע אלי הייתה צריכה להגיע לריי כוז מסימאלי, לפני שזכתה להיכנס לחדר המיטות.

החדר הזה היה סיפור בפני עצמו. אני אספן של מנורות והיו לי כל מיני מנורות סטייל אלאדין. יש לי מנורה פריטית עתיקה מהמאה השמונה-עשרה עם כדור כחול. שהייתה מפיצה אור כחול כחדר. בזמנו לא הבנתי למה עתונאים היו באים לראיון ונשארים אצלי יום או יומיים. היה אצלי בבית כל טוב, חוץ מהרואין היה לי כל סם שאת מעלה על דעתך. לנהג שלי היה ג'וב קבוע: הוא היה צריך להאכיל את מויישה ול-הכין ג'וינטים בגודל של שופרות של יום כיפור. ניקרתי לגרמנים את העיניים. נראיתי כמו יהושוע לא הפרוע אלא הנוצרי. לא היה יום ולא היה לילה, הייתה לי דירה משגעת אבל היא לא הספיקה לי. עברתי לבית כדי שלמוי-

בשני הדרים נפרדים. כשהיו באים עיי תונאים לעשות כתבה על הזוג הצעיר, היפה המצליח והמאושר, הייתה המשרתת מפורת קצת בגדים שזה יראה כאילו אנחנו חיים יחד והיינו עושים להם הצגה.

ב-1969 התפוצצו היחסים. ואני החלטתי שאני לא יכול יותר. לקחתי שתי מזודות ובאתי לארץ. חשבתי שאראה את המשפחה שלי, אליה אני קשור מאוד, והכל יחזור על מקומו בשלום. ברחתי למידבר, הייתי שישה שבועות באילת ובנואייבה, חיפשתי רק שקט. חיפשתי להיות במקום שאין בו אנשים. הייתי דפוק על קוקאין ועל כדורי קוור-לוד. הייתי רוקח לא מוסמך - כל כדור שאת מעלה בדעתך היה אצלי בתיק. בארץ גם לקחתי את האל-אס-די הראשון שלי. אחד מרבנינו המפורסמים היושבים היום בירושלים ועובדים בחברת דתיקודש את האלוהים. הרב פופיק ארי נון, היה איתי לקחתי את הטרופ אצלי בדירה. הייתי אז עם שחקנית גרמניה מפורסמת בשם איריס ברבן. היה לי כאב ראש וביקשתי כדור. הייתה שם בחורה ישראלית שגרה בניו-יורק, ובמקום כדור נגד כאב ראש היא נתנה לי טריפ בלי שאדע. זה היה הטרופ הראשון שלי, ומאז, במשך שישה שבועות, לקחתי 37 טריפים. ואז נסעתי לי פורטוגל, קניתי חלקת אדמה וחיפשתי תחליף לאילת.

האם בתקופה ההיא הורדקהך תווית הפלויבוי?

באותה תקופה הייתי מעורב בשערי-רייה. חברה שלי השאירה לי פתק שבו כתבה: "אני יודעת יותר מדי". התפוצץ לה הראש והיא לקחה כדורי שינה. הצלתי אותה בדקה התשעים. הייתי תחת השפעת אל-אס-די אבל הבאתי אותה לבית-החולים. העתונים יצאו בכותרות: "הוא עזב את אשתו. עושה צרות ל-בחורות והן מתאבדות בגללו". המראה שלי השתנה. התחלתי לגדל שיער ונפטתי לגמרי ממראה הילד הטוב והרנקי שהיה לי כשהייתי עם אסתר.

כשהייתי בארץ החלטתי שאני לא רוצה להיות זמר החלטתי להקים חברה. היה לי המון כסף ורציתי להפיק זמרים אחרים. אכלתי אותה בכמה מיליונים. חילקתי לכל אחד דירות ומכוניות, והכל בהשפעת הסמים. הכל התחלק לי בין האצבעות. דונה סאמר הייתה מנקה לי את המטבח בבית, ועשתה לי כמה קורלות רקע בהקלטות. היא הייתה או סטאי טיסנית בשיעור שהוצג במינכן, יואנ הייתי מלך.

החדר הזה היה סיפור בפני עצמו. אני אספן של מנורות והיו לי כל מיני מנורות סטייל אלאדין. יש לי מנורה פריטית עתיקה מהמאה השמונה-עשרה עם כדור כחול. שהייתה מפיצה אור כחול כחדר. בזמנו לא הבנתי למה עתונאים היו באים לראיון ונשארים אצלי יום או יומיים. היה אצלי בבית כל טוב, חוץ מהרואין היה לי כל סם שאת מעלה על דעתך. לנהג שלי היה ג'וב קבוע: הוא היה צריך להאכיל את מויישה ול-הכין ג'וינטים בגודל של שופרות של יום כיפור. ניקרתי לגרמנים את העיניים. נראיתי כמו יהושוע לא הפרוע אלא הנוצרי. לא היה יום ולא היה לילה, הייתה לי דירה משגעת אבל היא לא הספיקה לי. עברתי לבית כדי שלמוי-

יותר מדי לא מוותרים, יותר מדי כולי שבור, כבד מדי להיות עצור, יותר מדי אני מכור, יותר מדי מן התבליו, יותר מדי על הסכין, יותר מדי אני מבין.

כל היום גלולות עם קרח, לזה קוראים טיפול, שיחקתי את ה-SUPER COOL, עברתי את הגבול. לא מצאתי את השקט, פארנוניה בלי תפסק. חיפשתי בעזרת האל - מיפלסט להיגמל.

עכשיו הבנתי מה זה עומק, ירדתי מהנבחים, למדתי מה זה יותר מדי. מסיפק, זה לא כדאי! יותר מדי! כבד לי, די!!!

יותר מדי לא מוותרים, יותר מדי כולי שבור, כבד מדי להיות עצור, יותר מדי אני מכור, יותר מדי מן התבליו, יותר מדי על הסכין, יותר מדי אני מבין.

כל היום גלולות עם קרח, לזה קוראים טיפול, שיחקתי את ה-SUPER COOL, עברתי את הגבול. לא מצאתי את השקט, פארנוניה בלי תפסק. חיפשתי בעזרת האל - מיפלסט להיגמל.

עכשיו הבנתי מה זה עומק, ירדתי מהנבחים, למדתי מה זה יותר מדי. מסיפק, זה לא כדאי! יותר מדי! כבד לי, די!!!

יותר מדי לא מוותרים, יותר מדי כולי שבור, כבד מדי להיות עצור, יותר מדי אני מכור, יותר מדי מן התבליו, יותר מדי על הסכין, יותר מדי אני מבין.

כל היום גלולות עם קרח, לזה קוראים טיפול, שיחקתי את ה-SUPER COOL, עברתי את הגבול. לא מצאתי את השקט, פארנוניה בלי תפסק. חיפשתי בעזרת האל - מיפלסט להיגמל.

עכשיו הבנתי מה זה עומק, ירדתי מהנבחים, למדתי מה זה יותר מדי. מסיפק, זה לא כדאי! יותר מדי! כבד לי, די!!!

יותר מדי לא מוותרים, יותר מדי כולי שבור, כבד מדי להיות עצור, יותר מדי אני מכור, יותר מדי מן התבליו, יותר מדי על הסכין, יותר מדי אני מבין.

יותר מדי!

(שירו של אבי עופרים, שנכתב במלא הגרמני.)

לא ידעתי מה זה עומק. חלמתי על גנחים. רציתי רק לעוף מחר וקצת להשתחרר. גם בפנים וגם בחוץ שקעתי במירוץ, הרגשתי פחד, אני לחוץ, ואז בא הפיצוץ! יותר מדי הראש עובד, יותר מדי הגוף רועד, יותר מדי אני בודד, יותר מדי שורת חיבורים,